

BELGISCH ARBITRAGEHOF VOOR DE SPORT

ARBITRALE UITSpraak

Zaak 175/20

Het arbitragecollege is als volgt samengesteld:

De heer Benny Coninx, arbiter en voorzitter van het college, de heren Jeroen Pinoy en Philippe Billiet, arbiters

Zittingsdatum 25 maart 2020 om 18.30 uur

INZAKE:

De **VZW S.V. Zulte Waregem**, met maatschappelijke zetel gevestigd te Kastanjelaan 75, 9870 Zulte en ingeschreven in het register der rechtspersonen onder het nummer 0416.843.345;

EN

De **NV Grensverleggend**, met maatschappelijke zetel gevestigd te Kastanjelaan 75, 9870 Zulte en ingeschreven in het register der rechtspersonen onder het nummer 0833.092.517;

Hierna gezamenlijk “**EISER**”

Bijgestaan en vertegenwoordigd door Meester Piet De Keersmaecker, met kantoor te 2018 Antwerpen, Justitiestraat 57.

TEGEN:

De **VZW KONINKLIJKE BELGISCHE VOETBALBOND**, met maatschappelijke zetel gevestigd te Houba de Strooperlaan 145, 1020 Brussel en ingeschreven in het register der rechtspersonen onder het nummer 0403.543.160;

Hierna “**VERWEERDER**”

Bijgestaan en vertegenwoordigd door Mtr. Elisabeth Matthys en Meester Audry Stévenart, beiden met kantoor te 1000 Brussel, Central Plaza - Loksumstraat 25;

I. PROCEDURELE VOORGAANDEN

EISER heeft op 14 februari 2020 (datum verzending) verhaal ingesteld bij het Belgisch Arbitragehof voor de Sport tegen het onderdeel van de beslissing van de Licentiecommissie van 10 februari 2020 waarin aan EISER een sanctie van 62.500 EUR werd opgelegd overeenkomstig artikel P482 van het Bondsreglement wegens het laattijdig indienen van het controleverslag van de door de Algemene Vergadering benoemde commissaris. Het verhaal was evenwel gedateerd op 13 februari 2020.

Partijen hebben een arbitrageovereenkomst ondertekend, waarbij zij aanvaarden dat een College van Arbiters, aangeduid overeenkomstig Art. 13 van het reglement van het BAS, hun geschil met betrekking tot de sanctie van 62.500 EUR die door Licentiecommissie werd opgelegd, in laatste aanleg zou beslechten.

Met betrekking tot de samenstelling van het arbitragecollege heeft VERWEERDER op 26 februari 2020 een wrakingsverzoek ingediend, waaraan gevolg werd gegeven middels de aanstelling van een andere arbiter.

De voorzitter van het arbitragecollege heeft bij gebrek aan onderling akkoord tussen beide Partijen een conclusiekalender bepaald. De conclusiekalender werd door de partijen aangewend en nageleefd.

De zittingsdag werd bepaald op woensdag 25 maart 2020 om 18.30 uur. Ten gevolge van de maatregelen die door de overheid getroffen werden in verband met het Covid-19 Pandemie, vond de zitting via skype plaats. Geen enkele bepaling van het arbitragereglement belet dat de zitting een online vorm kan aannemen en de procedurele beslissing van het arbitragecollege werd partijen ter kennis gebracht waarna partijen zich behoorlijk hebben kunnen verweren tijdens de online zitting.

Op deze zitting waren aanwezig:

- Voor EISER: Mr Piet DE KEERSMAECKER (advocaat) en dhr Steven BEULQUE (gerechtigd correspondent)

- Voor VERWEERDER: Mtr. Elisabeth Matthys (advocaat) en dhr. Nils Van Branteghem (licentiemanager);

Partijen bevestigden ter zitting dat zij er geen bezwaar tegen hebben dat onderhavige beslissing zal worden gepubliceerd op de website van het BAS (www.bas-cbas.be).

II. DE VORDERINGEN VAN PARTIJEN

EISER verzoekt het BAS om het beroep tegen de beslissing van de Licentiecommissie KBVB toelaatbaar en gegrond te verklaren en:

- te zeggen voor recht dat EISER geen sanctie dient te worden opgelegd;
- ondergeschikt, de sanctie te herleiden naar 2.500 EUR dan wel het door het BAS te bepalen bedrag en maximaal de helft van de door de Licentiecommissie voorziene sanctie;
- uiterst ondergeschikt, de sanctie uit te spreken met uitstel met een proefperiode van maximaal één jaar.

Verder verzoekt EISER het BAS om VERWEERDER te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot op 3.000 EUR dagvaardingskosten en rolrechten en op het minimumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

VERWEERDER verzoekt het BAS om het verhaal van EISER voor het BAS onontvankelijk, en minstens ongegrond te verklaren. Daarnaast verzoekt VERWEERDER het BAS om EISER te veroordelen tot de kosten van het geding.

III. FEITENRELAAS

EISER is een voetbalclub die aangesloten is bij VERWEERDER met stamnummer 5381 en tijdens het seizoen 2019-2020 in de eerste klasse A speelt. In artikel 25 van haar statuten heeft EISER zich ertoe verbonden om het Bondsreglement van de KBVB stipt na te leven.

In juni 2010 heeft de *Union of European Football Associations* (“UEFA”) regelgeving inzake “*Financial Fair Play*” (hierna “*FFP*”) ingevoerd om het economisch en financieel vermogen van de Europese voetbalclubs te verbeteren en om ervoor te zorgen dat de Europese voetbalclubs een evenwicht realiseren tussen hun inkomsten en uitgaven. Deze regelgeving was volgens UEFA noodzakelijk gelet op het groot aantal faillissementen van Europese voetbalclubs.

De doelstellingen van FFP – zoals blijkt uit een gemeenschappelijke verklaring van 21 maart 2012 van de Vice President Joaquín Almunia en de UEFA President Michel Platini – bestaan onder meer uit het aanmoedigen van voetbalclubs om op basis van hun eigen inkomsten te werken, om op verantwoordelijke wijze uitgaven te doen in het belang van de voetbal en om de duurzaamheid van het voetbal te waarborgen.

Naar aanleiding van deze regelgeving van UEFA, heeft de Pro League – als vertegenwoordiger van de 24 professionele voetbalclubs in België – zélf het initiatief genomen om in oktober 2016 een werkgroep op te starten met het oog op het introduceren van de principes inzake FFP op het niveau van alle Belgische professionele voetbalclubs.

Het invoeren van deze principes inzake FFP vond zijn oorsprong in de noodzaak om het profvoetbal te laten ontwikkelen op basis van duurzame clubs die kunnen aantonen dat hun uitgaven gedekt worden door hun ontvangsten. Deze werkgroep, waarvan EISER deel uitmaakte, presenteerde haar resultaten van het overleg aan de professionele voetbalclubs en op 20 maart 2017 keurde de Algemene vergadering van de Pro League de principes van FFP unaniem goed.

De Raad van Bestuur van de Pro League stelde bijgevolg aan de Algemene Vergadering van de Pro League een aanpassing voor van het Bondsreglement om het principe van FFP ook toe te passen op de professionele voetbalclubs met een nationale licentie. Het “*hoofdstuk 6 Financial Fair Play België*” werd unaniem goedgekeurd door de Algemene Vergadering op 6 juni 2017. Dit hoofdstuk is in werking getreden op 1 juli 2017.

In het kader van de regelgeving van FFP in België dient elke professionele voetbalclub die vanaf het seizoen 2018-2019 voor het tweede opeenvolgende seizoen uitkomt in het profvoetbal, een aanvraag in te dienen bij de Licentiecommissie (artikel P481 van het Bondsreglement).

VERWEERDER zou meermaals zijn leden via informatiesessies en PowerPoint presentaties hebben ingelicht over de regelgeving van FFP.

EISER deed de volgende verklaring van 2 oktober 2019 aan VERWEERDER:

“De club, SV Zulte Waregem, verbindt zich tot de naleving van de voorwaarden en sancties in deze procedure, zoals voorzien in de artikelen P481 tot en met P488 van het bondsreglement.

Met deze verklaring bevestigt de club, SV Zulte Waregem, dat de club de arbitrage zoals bepaald in deze procedure aanvaardt, conform artikel P483.8° van het bondsreglement.

Ondergetekenden verklaren in naam van de club, SV Zulte Waregem, dat deze aanvraag volledig en waarheidsgetrouw werd opgesteld en de club verklaart te weten dat het verstrekken van onjuiste gegevens kan leiden tot het opleggen van een boete aan de club overeenkomstig art. B1916 van het bondsreglement.”

EISER ondervond evenwel moeilijkheden bij de samenstelling van zijn dossier, in het bijzonder voor wat betreft de aanlevering van een controleverslag van de commissaris-revisor. Die moeilijkheden kunnen als volgt worden samengevat:

- Op 30 september 2019 werd er een Raad van Bestuur gehouden met betrekking tot bespreking van de cijfers tot en met 30 juni 2019.
- Op 7 oktober 2019 werden de interne jaarrekeningen doorgestuurd naar de externe accountant en revisor (commissaris).
- Op 9 oktober 2019 werden de geconsolideerde interne jaarrekeningen doorgestuurd naar de externe accountant en revisor.
- Op 15 oktober 2019 werd de applicatie “FFP” ingediend.
- Op 18 oktober 2019 werd de applicatie “FFP” teruggestuurd door de licentiemanager omdat de datum indiening pas op 31 oktober 2019 is.

- Op 19 oktober 2019 heeft EISER een overzicht van de deadlines inzake op te maken verslagen doorgestuurd naar de revisor.
- Op 22 oktober 2019 heeft de licentiemanager een herinnering verstuurd met betrekking tot de indieningsdatum van de applicatie “FFP” die uiterlijk op 31 oktober 2019 moet verstuurd worden.
- Op 26 oktober 2019 laat de revisor via mail weten dat hij niet akkoord kan gaan met de wijze waarop EISER de voorraad gewaardeerd heeft.
- Op 30 oktober 2019 heeft de revisor een commissarisverslag verstuurd met voorbehoud door met betrekking tot de cijfers van 30 oktober 2019, enkel omdat hij niet akkoord is met de geboekte waardering van de voorraad “commerciële ruimtes” op basis van CBN-advies.

Op 31 oktober 2019 diende EISER een dossier in bij VERWEERDER.

In een e-mail van 3 november 2019 van de heer Nils Van Brantegem, *Licentiemanager KBVB* werd vastgesteld dat het dossier van EISER niet voldeed aan de voorwaarden van artikel P482.3 van het Bondsreglement en werd er bijgevolg gevraagd naar het ontbrekende controleverslag van een door de Algemene Vergadering benoemde commissaris conform artikel P483.1.1° van het Bondsreglement:

“(…) Naar aanleiding van uw ingediende dossier FFP België conform artikel P486 van het bondsreglement hebben wij vastgesteld dat het gevraagde controleverslag van uw revisor conform artikel P483.1.1° van het bondsreglement ontbreekt.

Wij hebben dan op heden vast dat niet voldoet aan artikel P482.3 van het bondsreglement en dat de reglementaire boete van dit bondsartikel van de volgende werkdag begint te lopen. (…)”

Aangezien de reactie van EISER op deze e-mail uitbleef, werd er opnieuw een herinnering verstuurd op 26 november 2019. Hierin werd nogmaals duidelijk gewezen op de boete overeenkomstig artikel P482 van het Bondsreglement:

“(…) Wij hebben vastgesteld dat U tot op heden het dossier FFP België NIET heeft ingediend met het vereiste commissarisverslag.

Wij stellen dan ook vast dat U op heden nog steeds niet voldoet aan artikel P482.3 van het bondsreglement en dat de reglementaire boete van dit bondsartikel blijft lopen.

Wij verzoeken U deze zo spoedig mogelijk in te dienen met alle gevraagde elementen. (…)”

EISER leverde op 9 december 2019, met name 25 werkdagen na de vooropgestelde termijn, het controleverslag van de benoemde commissaris aan.

Omtrent de reden van vertraagde inlevering van dit verslag, verduidelijkt EISER het volgende:

- Vanaf 30 oktober 2019 werden allerhande mogelijkheden (alle cijfers laten zoals ze zijn, terugname afschrijvingen, aanpassing voorraad) besproken met fiscale experts (intern & extern accountant, fiscaal advocaat, revisor).
- Voor de Raad van Bestuur was het niet bespreekbaar dat er cijfers goedgekeurd worden met een commissarisverslag met voorbehoud. Uiteindelijk werd beslist op de raad van bestuur van 4 december 2019 dat de voorraadwaardering aangepast wordt o.b.v. de opmerking van de revisor.
- Op 9 december 2019 werd de Algemene vergadering gehouden m.b.t. goedkeuring van de jaarrekening, waarna EISER het verslag pas kon bezorgen.

Overeenkomstig artikel P487 van het Bondsreglement werd er ingevolge laattijdige inzending een procedure opgestart voor de Licentiecommissie. De Licentiecommissie heeft zich na het horen van het verslag van de Licentiemanager van 19 januari 2020 uitgesproken over het respecteren van de voorwaarden. De Licentiecommissie was van oordeel dat EISER de voorwaarden niet heeft gerespecteerd. Op de zitting van 10 februari 2020 is EISER verschenen voor de Licentiecommissie.

De Licentiecommissie heeft EISER veroordeeld tot de volledige reglementair voorgeschreven sanctie, met name een boete van 2.500 EUR per werkdag vertraging, toegepast op alle 25 werkdagen.

De Licentiecommissie heeft, hoewel zij een sanctie oplegde voor laattijdige inlevering van het dossier, na onderzoek van het dossier bevestigd dat EISER voor seizoen 2020-2021 aan de inhoudelijke voorwaarden betreffende de Financial Fair Play heeft voldaan en aan EISER de licentie inmiddels toegekend.

Op 13 februari 2020 zou VERWEERDER de beslissing van de Licentiecommissie aangetekend hebben verzonden aan de VZW S.V. ZULTE WAREGEM (maar niet aan de NV GRENSVERLEGGEND). Op diezelfde dag heeft VERWEERDER ook een email gezonden aan EISER ter kennisgeving van de beslissing.

Middels een verzoek gedateerd op 13 februari 2020 (verzonden op 14 februari 2020), heeft EISER verhaal aangetekend tegen de beslissing van de Licentiecommissie bij het Belgisch Arbitragehof voor de Sport.

IV. IN RECHTE

IV.1 INZAKE ONTVANKELIJKHEID

IV.1.a Argumenten van VERWEERDER

VERWEERDER meent dat het arbitrageberoep door EISER laattijdig werd ingesteld en dat de vordering van EISER daarom ontvankelijk is.

VERWEERDER wijst erop dat de beslissing van de Licentiecommissie aan de betrokken professionele voetbalclub werd betekend per aangetekend schrijven, gekoppeld aan een gewone postbrief en/of e-mail in overeenstemming met artikel P487.8 van het Bondsreglement, dat het volgende bepaalt:

“(…) 8. Iedere beslissing van de Licentiecommissie dient, behoorlijk gemotiveerd, aan de betrokken club te worden betekend per aangetekend schrijven, gekoppeld aan een gewone postbrief en/of e-mail, alsook per mail aan het Licentiedepartement. (…)” (eigen onderlijning)

VERWEERDER verduidelijkt voorts dat de beslissing van de Licentiecommissie van 10 februari 2020 diezelfde dag reeds betekend werd via zulk aangetekend schrijven aan EISER, in samenhang met een e-mail (met daarin ook het afgestempeld bewijs van aangetekende zending).

De kennisgeving via e-mail van 10 februari 2020 aan de *Financieel Manager* en *Gerechtigd Correspondent* van EISER was volgens VERWEERDER voldoende duidelijk.

VERWEERDER stelt dat, vanaf dat moment (10 februari 2020) de contactpersoon van EISER die verantwoordelijk was voor de indiening van het FFP dossier van EISER (zowel de NV als de VZW) *de facto* kennis had van de beslissing en intern kon overleggen of EISER hiertegen beroep zou aantekenen.

VERWEERDER verduidelijkt voorts dat, overeenkomstig artikel P488.2 van het Bondsreglement, elk verhaal op straffe van verval moet te worden ingediend binnen de drie werkdagen na haar betekening, waarbij de datum van de poststempel de rechtsgeldige datum van betekening is:

“(…) 2. Dit verhaal moet, op straffe van nietigheid, worden ingediend per aangetekend schrijven, gericht aan het Belgisch Arbitragehof voor de Sport:

a. door de club: op straffe van verval, binnen de drie werkdagen na haar betekening (datum poststempel rechtsgeldig zijnde);

b. door de Licentiemanager: op straffe van verval, binnen de drie werkdagen na de betekening van de beslissing. (…)” (met eigen onderlijning van VERWEERDER)

VERWEERDER leidt hieruit af dat de vervaltermijn van drie werkdagen begon te lopen vanaf 10 februari 2020.

VERWEERDER voegt hieraan toe dat het Bondsreglement op dit punt een afwijking vormt op het gerechtelijk recht (meer bepaald artikel 53bis, 2° Ger. Wb. en artikel 57 Ger. Wb.). Aangezien de afwijkende aanvang van de vervaltermijn volgt uit een uitdrukkelijke bepaling uit het Bondsreglement waarmee EISER zelf heeft ingestemd, vormt dit volgens VERWEERDER geen probleem onder de cassatierechtspraak (Cass. 29 januari 2016, RW 2016-2017, 1013):

“Uit art. 6 E.V.R.M., dat de rechtzoekenden een daadwerkelijk recht op toegang tot de rechter waarborgt, voor de beslissingen inzake hun rechten en verplichtingen van burgerlijke aard, volgt dat wanneer een afwijking van art. 57 Ger. W. niet voortvloeit uit een uitdrukkelijke bepaling, de kennisgeving per gerechtsbrief slechts tot gevolg heeft dat de beroepstermijn begint te lopen voor zover zij de mogelijkheden van beroep en de termijnen ervan vermeldt.” (eigen onderlijning van VERWEERDER)

Aldus kon (volgens VERWEERDER) EISER enkel tot en met 13 februari 2020, (volgens VERWEERDER) de derde werkdag na de betekening van de beslissing van de Licentiecommissie, een verhaal aantekenen.

VERWEERDER wijst erop dat EISER pas op 14 februari 2020 verhaal aangetekend heeft tegen de beslissing van de Licentiecommissie van 10 februari 2020, zoals de poststempel op de omslag van het aangetekend schrijven aangeeft. Het verhaal bij het BAS zou volgens VERWEERDER aldus te laat zijn ingediend.

Omtrent de korte vervaltermijn meent VERWEERDER dat deze niet in strijd is met artikel 6 EVRM. In dit kader benadrukt VERWEERDER dat EISER vanaf 10 februari 2020 reeds kennis nam van de beslissing van de Licentiecommissie en dat de adressant van de kennisgeving, te weten de *Financieel Manager* en *Gerechtigd Correspondent* van EISER (zowel van de VZW als van de NV) geen “gewone medewerker van de voetbalclub” was, maar de contactpersoon van EISER die op de Algemene Vergadering van 6 juni 2017 EISER vertegenwoordigde tijdens de stemming over de invoering van FFP regelgeving en dus zeer goed van op de hoogte was van de regelgeving. Bovendien werd de diezelfde adressant voor de procedure van indiening van het FFP dossier van EISER aangeduid als *Gerechtigd correspondent* en *Verantwoordelijke Financial Fair Play*.

VERWEERDER meent voorts dat EISER weloverwogen haar beslissing kunnen nemen om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Licentiecommissie van 10 februari 2020 en dat de brief om verhaal aan te tekenen tegen de beslissing van de Licentiecommissie bij het BAS klaarblijkelijk al klaar was op datum van 13 februari 2020. Bijgevolg meent VERWEERDER dat het recht van verdediging van EISER niet werd geschonden.

VERWEERDER meent dat de laattijdigheid van het beroep enkel volgt uit “de eigen ernstige nalatigheid van EISER”.

IV.1.b Argumenten van EISER

EISER meent dat zijn beroep bij het BAS tijdig werd ingesteld en zijn vordering aldus ontvankelijk is.

EISER wijst erop dat VERWEERDER pas in besluiten dd 17 maart 2020 voor het eerst stelt dat het beroep van EISER laattijdig zou zijn.

EISER wijst er in eerste instantie op dat de brief waarbij namens EISER beroep werd aangetekend gedateerd is op 13 februari 2020 en derhalve tijdig is opgesteld.

Verder werpt EISER op dat VERWEERDER geenszins aantoont dat de beslissing van de Licentiecommissie aangetekend werd verzonden aan EISER. VERWEERDER legt volgens EISER uitsluitend een zogenaamde “lijst van aangetekende zendingen” voor. Dit zou niets bewijzen en voor zover het een bewijs van aangetekende zending zou zijn, bewijst het op geen enkele wijze dat de beslissing *a quo* hiermee zou zijn verzonden/betekend. Bovendien, voor zover er al enige bewijswaarde wordt toegekend aan de lijst die VERWEERDER bijbrengt, dan blijkt hieruit volgens EISER op geen enkele wijze dat de beslissing ook werd “betekend” aan de NV GRENSVERLEGGEND, die nochtans wel degelijk partij in het geding is en die krachtens de beslissing van VERWEERDER gehouden zou zijn de sanctie te betalen.

Voorts stelt EISER dat de aanvang van de beroepstermijn pas kan gebeuren vanaf de betekening en vanaf de verzending van de beslissing *a quo* aan EISER. EISER leidt dit af uit voormeld artikel P488. Krachtens artikel P487.8 gebeurt een dergelijke betekening per aangetekende brief. Dat dit wordt gekoppeld aan een mail of gewone brief doet daaraan volgens EISER geen afbreuk.

Bijgevolg meent EISER dat enkel de datum van ontvangst van de aangetekende brief relevant is en niet van de datum van verzending van de aangetekende brief. Een betekening dient volgens EISER immers als een uitreiking van een gerechtelijk stuk aan een partij.

EISER verwijst in dat verband naar artikel 53 bis, 2° Ger. Wb. dat uitdrukkelijk bepaalt wanneer een kennisgeving per “aangetekende post” wordt geacht te zijn gebeurd vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. Dat de beslissing ook per mail en/of gewone post werd verzonden doet hieraan volgens EISER geen afbreuk. Volgens EISER laat het bondsreglement desbetreffend geen afwijking of andere interpretatie toe.

In ondergeschikte orde werpt EISER op dat een strikte of andersluidende toepassing van het bondsreglement strijdig zou zijn met de rechten van verdediging (artikel 6 EVRM) van EISER en met het redelijkheidsbeginsel.

EISER benadrukt dat het recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM inhoudt dat EISER moet beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging. EISER verduidelijkt desbetreffend dat artikel 6.1 EVRM niet enkel het recht op toegang tot de rechter in eerste aanleg waarborgt, maar eveneens een recht op toegang tot de bestaande rechtsmiddelen (EHRM 14 december 1999, Khalfaoui t/ Frankrijk, § 37; EHRM 23 juni 1995, Tolstoy Miloslavsky t/ Verenigd Koninkrijk, § 59).

Terwijl EISER erkent dat de toegang tot rechtsmiddelen niet absoluut is en kan worden beperkt (EHRM 31 januari 2012, Assunção Chaves t/ Portugal, § 76; EHRM 24 april 2008, Kemp t/ Luxemburg, § 37; EHRM 19 juni 2001, Kreuz t/ Polen, § 56; EHRM 23 juni 1995, Tolstoy Miloslavsky t/ Verenigd Koninkrijk, § 59), wijst EISER erop dat die beperkingen van het recht op toegang tot de rechter er niet toe mogen leiden dat afbreuk wordt gedaan aan de kern van het recht op toegang tot de rechter (EHRM 24 april 2008, Kemp t/ Luxemburg, § 47). Voorts moeten de beperkingen een wettig doel nastreven en moet er een redelijk verband van evenredigheid bestaan tussen de gebruikte middelen en het beoogde doel (EHRM 30 november 2010, S.S. Balikçişme Beldesi Tarım Kalkınma Kooperatîi e.a. t/ Turkije, §§ 25-26; EHRM 14 oktober 2010, Pedro Ramos t/ Zwitserland, § 37; EHRM 24 april 2008, Kemp t/ Luxemburg, § 47; EHRM 5 juli 2007, Lionarakis t/ Griekenland, § 26; EHRM 23 juni 1995, Tolstoy Miloslavsky t/ Verenigd Koninkrijk, § 59).

EISER voert aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er reeds herhaaldelijk op wees dat er duidelijkheid moet bestaan over het aanvangspunt van de termijn en de duur ervan en voorts dat de termijn niet onredelijk kort mag zijn (EHRM 31 januari 2012, Assunção Chaves t/ Portugal § 80-81; EHRM 28 oktober 1998, Pérez de Rada Cavanilles t/ Spanje, § 43 e.v.).

EISER meent dat indien men er van uit zou gaan dat de termijn van drie werkdagen zou ingaan bij de verzending van de aangetekende brief en niet van de uitreiking ervan aan EISER, zulke regeling en de strikte toepassing ervan volkomen strijdig met de voormelde universele rechten van verdediging is en voor de partij die beroep doet onnavolgbaar zou zijn. De termijn zou immers uitzonderlijk en onredelijk kort zijn, zeker in vergelijking met gebruikelijke termijnen in het kader van het burgerlijke, administratieve en zelfs strafrecht. EISER meent bovendien dat hij dan pas kon weten dat de termijn van hoger beroep zou ingaan op het ogenblik dat deze reeds verstreken was. EISER beklagt zich ook dat er geen rekening zou worden gehouden met het werkelijke tijdstip waarop een postbode zich effectief aandient. Bijkomend wijst EISER erop dat de beslissing naar slechts één van de medewerkers van EISER per mail werd verstuurd en dat de aangetekende zending (“datum van poststempel”) niet werd meegestuurd met die mail.

EISER meent verder dat het burgerlijke procesrecht zoals voorzien in het gerechtelijk Wetboek in een regeling voorziet waarbij voor het bepalen van de termijnen wel degelijk rekening wordt gehouden met de rechten van verdediging en waarbij minstens de mogelijkheid wordt geboden aan de partij die beroep of verzet wenst aan te tekenen om zelf na te gaan wanneer de termijn begint te lopen. Desbetreffend verwijst EISER naar artikel 53 Bis Ger. Wb dat volgens EISER van openbare orde is, minstens van dwingend recht.

Daarnaast meent EISER dat nergens in de beslissing van de Licentiecommissie verwezen wordt naar de korte en strikte termijnen om beroep aan te tekenen zoals dit gebruikelijk wel het geval is in het administratieve recht én in het gerechtelijke recht (vgl Beslag, administratieve boetes, belasting wegens leegstand etc). In die zin verwijst EISER ook Cass. 29 januari 2016, *R.W.*, 2016-17, 1013:

“Uit art. 6 E.V.R.M., dat de rechtzoekenden een daadwerkelijk recht op toegang tot de rechter waarborgt, voor de beslissingen inzake hun rechten en verplichtingen van burgerlijke aard, volgt dat wanneer een afwijking van art. 57 Ger. W. niet voortvloeit uit een uitdrukkelijke bepaling, de kennisgeving per gerechtsbrief slechts tot gevolg heeft dat de beroepstermijn begint te lopen voor zover zij de mogelijkheden van beroep en de termijnen ervan vermeldt.”

Het feit dat in de beslissing *a quo* van de Licentiecommissie geen melding wordt gemaakt van de korte termijn waarbij tevens geen rekening wordt gehouden met de duurtijd van verzending van een aangetekende zending, is volgens EISER volstrekt in strijd met de Rechten van verdediging en met het redelijkheidsbeginsel. EISER verduidelijkt verder dat het reglement evenmin stelt dat de datum van verzending van de mail gelijk valt met de postdatum of effectieve betekening van de beslissing.

Bijkomend stelt EISER dat VERWEERDER te kwader trouw handelt gelet op de concrete omstandigheden van de zaak. Er is volgens EISER immers geen enkele reden om een dergelijke korte termijn te voorzien voor de beoordeling van een dergelijke louter financiële sanctie. Dat men in het kader van het Bondsreglement korte termijnen hanteert in het kader van beslissingen die van belang zijn in het kader van tucht, zoals incidenten die zich op het veld hebben voorgedaan en die van belang zijn voor een volgende speeldag of zelfs met betrekking tot de toekenning van een licentie voor een bepaald seizoen, zou volgens EISER één en ander desgevallend gevolgd kunnen worden. Nu gaat het in onderhavige zaak volgens EISER evenwel om een loutere pecuniaire afstraffing wegens een administratieve onvolkomenheid. Het gaat hier volgens EISER dan ook om een werkelijke bestraffing waarbij de *ratio legis* geenszins kan zijn dat hiervoor onredelijk korte termijnen worden voorzien.

Tenslotte meent EISER dat in de gegeven omstandigheden het insisteren op een “nietigheid” of verval van het verhaal van EISER zou getuigen van manifest rechtsmisbruik en verwijst EISER desbetreffend naar het adagio “*Fraus omnia corrumpit*”.

IV.1.c Beoordeling door het Arbitragecollege

Na te hebben vastgesteld dat er in onderhavige zaak geen reglementaire of contractuele grondslag is voor een elektronische betekening, meent het arbitragecollege dat de betekening enkel per aangetekende brief kan gebeuren, zoals overigens uitdrukkelijk bepaald in het Bondsreglement.

De datum waarop zulke betekening dan gebeurt, is niet de datum waarop de aangetekende brief bij de post werd aangeboden maar de principiële datum zoals voorzien in artikel 53 Bis Ger. Wb, tevens rekening houdend met de werkelijk aantoonbare datum waarop de aangetekende brief fysiek zou zijn aangeboden aan het adres van EISER.

In de gegeven omstandigheden kan er dienvolgens geen enkele twijfel bestaan dat het beroep van EISER tijdig werd ingesteld.

Het arbitragecollege verwijst tevens naar een recent principiële arrest van het Franstalige Hof van Beroep te Brussel van 29 november 2019 (2019/AR/904 – parallel met randnummers 20 e.v.) waarin, overigens met verwijzing naar diverse cassatierechtspraak, werd gewezen op het belang van de fysieke overmaking van documenten in een context waarin een vorm van elektronische betekening niet voorhanden is.

Het arbitragecollege dient verder geen uitspraak te vellen over de andere argumenten van partijen inzake ontvankelijkheid, aangezien deze niet dienend kunnen zijn om een wijzigende invloed te kunnen hebben op het voormelde oordeel inzake ontvankelijkheid van de vordering.

IV.2 TEN GRONDE

IV.2.a Argumenten van EISER

EISER meent dat hij tijdig zijn dossier inzake de Financial Fair Play heeft ingediend en ontwikkeld in dit kader diverse argumenten. (EERSTE MIDDEL VAN EISER)

Zo ontbrak er volgens EISER in het dossier op datum van indiening slechts één document, met name het revisoraal verslag. Dit verslag werd vervolgens, van zodra beschikbaar, meegedeeld op 9 december 2019, hetzij ruimschoots voor de datum waarop de Licentiecommissie het dossier zou beoordelen en ruimschoots voor de datum waarop een beslissing zou worden genomen. Er is volgens EISER dan ook geen sprake van het laattijdig indienen van een dossier. Er ontbrak enkel één document, dat bovendien volgens EISER niet volstrekt noodzakelijk was voor de beoordeling van het dossier.

EISER concludeert dat er dienvolgens krachtens artikel P482 kan geen sanctie wegens laattijdig indienen van het dossier kan worden opgelegd.

EISER voegt eraan toe dat de Licentiecommissie geen schade heeft geleden en tijdig haar beoordeling van de voorgelegde documenten heeft kunnen maken. Volgens EISER bestaat de “ratio legis” van de reglementering erin dat het dossier tijdig kan worden beoordeeld.

Dat VERWEERDER alsnog aandringt op een sanctie van 62.500 EUR is volgens EISER niet alleen volstrekt disproportioneel, maar bovendien strijdig met de gebruikelijke gang van zaken met betrekking tot de beoordeling van een licentiedossier. Daarbij is het volgens EISER gebruikelijk dat een club op verzoek van de licentiemanager de gevraagde informatie bezorgt. Indien er bepaalde informatie zou ontbreken vraagt de licentiemanager deze informatie of stukken op waarna de licentiecommissie vervolgens een beslissing neemt. Daarbij volgens EISER géén sprake van enige boete wegens het ontbreken van een enkel document.

Voorts ontwikkelt EISER een serie argumenten die raken aan de leer van de vreemde oorzaak, overmacht en imprevisie. (TWEEDE MIDDEL VAN EISER)

Daarbij stelt EISER vooreerst dat het Bondsreglement niet dient te worden beschouwd als wetgeving maar wel als een toetredingsovereenkomst (contractuele basis) waartoe EISER zich heeft verbonden ingevolge aansluiting bij de VERWEERDER. Daaruit leidt EISER af dat het Burgerlijk recht van toepassing is.

Om zijn visie kracht bij te zetten, verwijst EISER naar artikel B104 van het Bondsreglement dat het volgende bepaalt:

“Reglementaire bepalingen

1. Onder voorbehoud van bepalingen van openbare orde of dwingend recht, dienen de reglementaire bepalingen ...
2. Voor alle niet voorziene gevallen kunnen de niet dwingende bepalingen van de UEFA en FIFA reglementering en het Belgisch recht aanvullend toegepast worden.” (onderlijning door EISER toegevoegd)

Inzake vermeende overmacht verwijst EISER naar artikel 1147 BW en naar cassatierechtspraak (Cass. 21 september 1990, R.W, 1990-91, 682) waarin werd verduidelijkt dat *“ook de schuldenaar van een resultaatsverplichting kan beroep doen op overmacht. De fout van een derde of van de benadeelde zelf kan overmacht of vreemde oorzaak opleveren.”*

EISER haalt verder aan dat, naar huidig Belgisch recht, overmacht zou zijn omschreven als een situatie waarin een verbintenis redelijkerwijze onmogelijk door de schuldenaar kan worden uitgevoerd ten gevolge van een gebeurtenis of omstandigheid die redelijkerwijze niet aan de schuldenaar kan worden verweten of toegerekend.

EISER meent *in casu* alles eraan te hebben gedaan om tegemoet te komen aan de verplichtingen van de Financial Fair Play. EISER zou, zodra de boekhoudkundige verwerking van boekjaar juli 2018 tot 30 juni 2019 dit toelieten een Raad van Bestuur hebben gehouden om de cijfers te bespreken. Op 7 en 9 oktober 2019 werden vervolgens de interne jaarrekeningen en de geconsolideerde jaarrekeningen doorgestuurd aan de externe accountant en revisor. Het zou pas daags voor het verstrijken van de door de VERWEERDER vooropgestelde termijn voor het indienen van het licentiedossier zijn dat de externe revisor liet weten dat hij voorbehoud formuleerde / niet akkoord ging met een beperkt deel, met name de geboekte waardering van de voorraad “commerciële ruimtes” op basis van CBN Advies.

EISER meent dat hij een nieuwe bedrijfsrevisor moest benoemen en daartoe in de volstreckte, haar niet toerekenbare onmogelijkheid was om een nieuwe bedrijfsrevisor te benoemen op het ogenblik dat bleek dat de revisor in kwestie niet tijdig zijn opdracht zou vervullen. EISER verduidelijkt dat het mandaat als bedrijfsrevisor immers wettelijk wordt geregeld in het Vennootschapsrecht en zijn mandaat tijdig dient gepubliceerd te worden in het Belgisch Staatsblad. Een krachtens het vennootschapsrecht aangestelde bedrijfsrevisor kan volgens EISER niet worden beschouwd als een loutere uitvoeringsagent van EISER enkel en alleen om de reden dat deze een wettelijk omschreven opdracht uitvoert. Dit maakt volgens EISER

per definitie een overmachtssituatie, minstens imprevisie uit in hoofde van EISER omdat hij niet op een dergelijke korte termijn beroep zou kunnen doen op een andere externe revisor.

Verder ontwikkelt EISER argumenten inzake “verzachtende omstandigheden” die worden geregeld in artikelen P482.5 juncto P485 van het Bondsreglement. (DERDE MIDDEL VAN EISER)

Artikel P482 bepaalt dat “... *De Licentiecommissie dient echter wel rekening houden met de verzachtende omstandigheden zoals bepaald in Art. P485.*” EISER benadrukt dat hierbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen de toepassing van deze verzachtende omstandigheden bij sancties zoals voorzien in 3 (laattijdig indienen) of sancties zoals voorzien in 4 (niet naleven van het aanvaardbaar verlies) van hetzelfde artikel P482 en dat de bepaling aldus een algemene draagwijdte moet hebben.

Volgens EISER brengt dit met zich mee dat de Licentiecommissie, en derhalve ook het BAS, volgens het Reglement rekening moeten houden met de verzachtende omstandigheden zoals omschreven in art. P485. Art.P485 bepaalt het volgende:

“De Licentiecommissie dient rekening te houden met volgende verzachtende omstandigheden:

1° de sancties volledig wegvallen indien uit het voorgelegde budget voor het lopende seizoen en gesteund met onderliggende documenten, blijkt dat de club op basis van de beoordeling van 4 boekjaren of seizoenen, voldoet aan de bepalingen van Art. P483.4°.

2° de sancties gereduceerd worden met 50% indien uit het voorgelegde budget voor het lopende seizoen en gesteund met onderliggende documenten, blijkt dat cumulatief is voldaan aan volgende voorwaarden:

- Het aanvaardbaar verlies nog altijd hoger is dan toegestaan in Art. P483.4°;*
- Het aanvaardbaar verlies voor het lopende seizoen met minstens 33% vermindert tegenover het voorgaande seizoen;*
- Het netto resultaat uit de transferactiviteiten van het lopende seizoen, de loonkost van de spelers en de kosten voor tussenpersonen met minstens 33% verbetert tegenover het voorgaande seizoen.*
- Bij het indienen van het budget, mag de club in de rubriek winst/verlies van spelers enkel effectief gerealiseerde transfers in rekening brengen.”*

EISER voegt hieraan toe dat, uit de eigen beslissing van de Licentiecommissie blijkt dat het Financial Fair Play België resultaat van EISER 1.808.594,55 EUR bedraagt. EISER meent derhalve te voldoen aan de bepalingen van artikel P483.4° waardoor de sanctie volgens EISER volledig dient weg te vallen, of minstens moet worden gehalveerd.

Ook meent EISER dat de Licentiecommissie krachtens artikel P482 zelf en ambtshalve rekening diende te houden met deze verzachtende omstandigheden.

Verder ontwikkelt EISER diverse argumenten met verwijzing naar straf/schadebedingen in de zin van Artikel 1231 BW en de algemene matigingsbevoegdheid van het arbitragecollege. (VIERDE MIDDEL VAN EISER)

EISER herhaalt daarbij zijn visie dat reglementen van VERWEERDER moeten worden beschouwd als een overeenkomst tussen partijen, meerbepaald een toetredingsovereenkomst waartoe iedere aangesloten zich deelachtig heeft gemaakt. Dit heeft volgens EISER tot gevolg dat ook de bepalingen van openbare orde en van dwingend recht van het burgerlijk recht van toepassing zijn.

EISER citeert desbetreffend de volgende passage uit een proefschrift:

“Het bestaan en de bevoegdheid van sportverenigingen, zoals bijvoorbeeld de VERWEERDER⁸⁶, kan juridisch worden gebaseerd op artikel 2 van de wet van 24 mei 1921, die de vrijheid van vereniging waarborgt.

Hetzelfde recht ligt ook vervat in artikel 27 van de grondwet (GW) en artikel 11 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Deze houden impliciet ook de autonomie en vrijheid van de sportfederaties in, om zich te organiseren zoals ze passend vinden. De verplichtingen die ze opleggen aan hun leden zijn het resultaat van een contractuele basis. Het ligt dan ook in de aard van het verenigingsleven om een reglement op te stellen en maatregelen te nemen wegens de overtreding ervan. Een logische volgende stap is de ontwikkeling van een intern orgaan die de naleving van de regels kan afdwingen, bijvoorbeeld door het opleggen van sancties. Belangrijk is te benadrukken dat deze rechten hun geen vrijgeleide geven om de dwingende rechtsorde en bijhorende wetgeving met de voeten te treden.”

Derhalve wijst EISER erop dat de bepalingen van openbare orde / dwingend recht in verband met strafbedingen / schadebedingen van toepassing zijn en citeert hij de volgende definitie (art 1226 BW) van een strafbeding:

“Een strafbeding is een beding waarbij een persoon zich voor het geval van niet-uitvoering van de overeenkomst verbindt tot betaling van een forfaitaire vergoeding van de schade die kan worden geleden ten gevolge van de niet-uitvoering van de overeenkomst.”

EISER benadrukt het verschil tussen een louter strafbeding (lees “boetebeding”) en een schadebeding dat in voormeld artikel alsnog “strafbeding” wordt genoemd. Een schadebeding (strafbeding in de zin van art 1226 B.W.) heeft volgens EISER strikt genomen een bewijsfunctie. Met een schadebeding willen de partijen dan op voorhand en forfaitair het bedrag bepalen dat de ene aan de andere als schadevergoeding zal dienen te betalen in geval van contractuele wanprestatie van de schuldenaar. Op deze wijze is de schuldeiser bevrijd van zijn normale verplichting om het bestaan en de omvang van de door hem geleden contractuele schade te bewijzen. Een louter strafbeding (lees “boetebeding”) daarentegen heeft volgens EISER in de eerste plaats een beteugelende functie. Door een min of meer zwaarwegende extra prestatie te bedingen die door de schuldenaar zal moeten worden geleverd indien hij in

gebreke blijft, probeert de schuldeiser de naleving van de hoofdverbintenis te verzekeren. De straf is dan geen doel op zich maar moet de schuldenaar onder druk zetten en hem ertoe aansporen om de hoofdverbintenis integraal, behoorlijk en tijdig uit te voeren.

In casu meent EISER dat er geen sprake is van een beding dat de schade dient te vergoeden in hoofde van VERWEERDER maar dat er enkel sprake is van een loutere private sanctie die behept is met een absolute nietigheidssanctie (K. VANDERSCHOT, De sanctionering van ongeoorloofde strafbedingen”, (noot onder Rb. Hasselt 12 oktober 2002), *T.B.B.R.*, 2003, 638-643)

EISER verwijst voorts naar het mijlpaalarrest van 17 april 1970 waarin het Hof van Cassatie verduidelijkte dat een strafbeding enkel een indemnitair karakter mag hebben. Strafbedingen mogen dan slechts een vergoeding inhouden van de schade die de schuldeiser lijdt door de wanprestatie van de schuldenaar. Bedingen die omwille van de hoogte van de som niet tot doel hebben een forfaitaire vergoeding te zijn van de schade en met andere woorden een private straf uitmaken, zijn dan strijdig met de openbare orde (art. 6 en 1131 B.W.) Cass. 17 april 1970, *Arr. Cass.* 1970, 754 met advies van advocaat-generaal Krings, R.C.J.B. 1972, 454, noot I. Moreau-Magrève. De in dit arrest gehuldigde opvatting werd in latere arresten verder uitgewerkt en gepreciseerd, waarbij EISER verwijst naar Cass. 24 november 1972, R.W. 1973-74, 2427, noot E. Wymeersch en R.C.J.B. 1973, 30, noot I. Moreau-Magrève; Cass. 8 februari 1974, R.W. 1973-74, 2429; Cass. 11 oktober 1974, *Arr. Cass.* 1975, 194; Cass. 1 februari 1974, *Pas.* 1974, I, 576; Cass. 3 oktober 1975, *Pas.* 1976, I, 146; Cass. 25 juni 1976, *Pas.* 1976, I, 1168; Cass. 17 juni 1977, *Pas.* 1977, I, 1059; Cass. 28 november 1980, R.W. 1981-82, 1845; Cass. 16 september 1983, R.W. 1984-85, 463; Cass. 2 december 1983, *Pas.* 1984, I, 371; Cass. 21 november 1985, *J.T.* 1986, 394 en R.W. 1986-87, 2872; Cass. 18 december 1987, *Arr. Cass.* 1987-88, 521; Cass. 28 november 1991, *J.L.M.B.* 1992, 290; Cass. 3 februari 1995, *Arr. Cass.* 1995, 130.

EISER meent dat dit ook nog steeds geldt na de wet van 1993 (wijziging van art. 1226 B.W.), en verwijst bijkomend naar artikel 6 en 1131 B.W., concluderend dat (1) een bedongen bedrag enkel een vergoeding van de potentiële schade mag zijn en aldus geen private straf mag uitmaken en (2) dat aan een schuldeiser niet een veel grotere winst mag worden bezorgd dan de normale uitvoering van de overeenkomst. EISER uit bijkomend zijn bezorgdheid dat VERWEERDER zou speculeren op de wanprestatie van de medecontractant, en derhalve strijdig zou handelen met de goede zeden.

Voor zover het BAS van oordeel zou zijn dat het beding in kwestie geen absoluut nietig strafbeding zou zijn, maar een schadebeding in de zin van art. 1226 B.W. (vergoedend karakter) vraagt EISER ondergeschikt om toepassing te maken van art. 1231 B.W, dat volgens EISER van Openbare Orde zou zijn. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De rechter kan, ambtshalve of op verzoek van de schuldenaar, de straf die bestaat in het betalen van een bepaalde geldsom verminderen, wanneer die som kennelijk het bedrag te boven gaat dat de partijen konden vaststellen om de schade wegens de niet-uitvoering van de overeenkomst te vergoeden.

In geval van herziening kan de rechter de schuldenaar niet veroordelen tot een kleinere geldsom dan bij gebrek aan strafbeding verschuldigd zou zijn geweest.

§ 2. De straf kan door de rechter worden verminderd wanneer de hoofdverbintenis gedeeltelijk is uitgevoerd.

§ 3. Ieder beding dat strijdig is met de bepalingen van dit artikel wordt voor niet-geschreven gehouden.”

Volgens EISER kan het arbitragecollege derhalve, zelfs ambtshalve, de straf die bestaat in het betalen van een geldsom verminderen wanneer de som kennelijk het bedrag te boven gaat dat partijen konden vaststellen om de schade wegens de niet uitvoering van de overeenkomst te vergoeden of wanneer de hoofdverbintenis gedeeltelijk is uitgevoerd. Daarnaast stelt EISER dat algemeen wordt aangenomen dat een schadebeding ook kan worden gematigd op grond van de objectieve goede trouw.

In casu meent EISER dat de “sanctie” waartoe EISER werd veroordeeld door de Licentiecommissie kennelijk meer is dan de potentiële schade die partijen hadden kunnen vaststellen in hoofde van VERWEERDER wegens het louter laattijdig indienen van één document. EISER stelt dat, volgens het Hof van Cassatie, hierbij wel rekening kan worden gehouden met de werkelijke schade in hoofde van de schuldeiser (Cass 29 februari 1996, *Arr. Cass*, 1996, 89 ; Rb. Hasselt 6 maart 2000, *Limb. Rechtsl*, 2000, 429) EISER benadrukt dat er van enige schade in hoofde van VERWEERDER geen sprake kan zijn.

EISER meent dat ook wanneer een schadebeding of strafbeding zou zijn bedongen voor een loutere vertraging, het door elke rechter kan worden gematigd indien de hoofdverbintenis bij het verstrijken van de overeengekomen termijn gedeeltelijk is nagekomen. EISER verwijst desbetreffend naar een matigingsplicht die volgens hem van Openbare Orde is, erop wijzend dat art. 1231 B.W. immers voorziet dat ‘ieder andersluidend beding voor niet geschreven wordt gehouden’. De matigingsbevoegdheid van een rechter kan volgens EISER niet worden uitgesloten.

Voorts stelt EISER dat de sanctie dient worden gematigd op grond van de objectieve goede trouw. EISER stelt daarbij dat, volgens de heersende rechtspraak van het Hof van Cassatie het verbod van rechtsmisbruik een algemeen rechtsbeginsel is. Dit gaat dan terug op de verplichting om overeenkomsten te goeder trouw uit te voeren (art. 1134 derde lid B.W.). Ook een schadebeding / strafbeding zou vatbaar zijn voor rechtsmisbruik. Afhankelijk van de hoogte van het schadeforfait en van de andere concrete omstandigheden van het geval, kan het opeisen van een schadevergoeding volgens EISER in strijd zijn met de goede trouw, bijvoorbeeld wanneer het verzuim van de schuldenaar louter kortstondig is geweest en / of manifest weinig of geen schade heeft teweeggebracht aan de schuldeiser. Het gevolg zou zijn dat een rechter het bedrag van het schadebeding naar billijkheid kan matigen.

Om deze redenen vraagt EISER dat het vermeende forfaitaire strafbeding zou worden herleid tot een maximale vergoeding van maximaal 0 tot 2.500 EUR voor de volledige periode, temeer VERWEERDER geen meerschade zou kunnen bewijzen.

Verder ontwikkelt EISER argumenten waarin hij verwijst naar de term “redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”. (VIJFDE MIDDEL VAN EISER)

EISER meent zodoende dat de regelgeving inconsequent zou zijn en onredelijk wordt toegepast. Het opleggen van een dergelijke sanctie wegens het ontbreken van één enkel document zou volstrekt atypisch zijn voor de VERWEERDER in vergelijking met de bepalingen inzake het licentiedossier. VERWEERDER zou volgens EISER aanmoedigen om onjuiste stukken mee te delen die desgevallend bij de latere oproeping voor de Licentiecommissie kunnen worden aangevuld met nieuwe documenten en stukken. Daaraan zouden dan onevenredige straffen worden verbonden aan partijen die zich inspannen om een correct dossier af te geven.

Voorts meent EISER dat, krachtens artikel B1916 van het Bondsreglement, VERWEERDER enkel een boete opleggen van maximum 5.000,00 EUR (profvoetbal). (ZESDE MIDDEL VAN EISER)

Het toekennen van een sanctie van 62.500 EUR wegens het laattijdig neerleggen van een enkel document terwijl dit volgens EISER niet onmiddellijk toerekenbaar is aan EISER zou dan, volgens EISER flagrant overdreven en geenszins redelijk noch opportuun zijn.

Tenslotte ontwikkelt EISER argumenten waarmee zij de toekenning van een uitstel beoogt. (ZEVENDE MIDDEL VAN EISER)

EISER meent dat krachtens art. B1903 van het Bondsreglement een sanctie al dan niet gedeeltelijk kan worden uitgesproken met uitstel.

Aangezien het *in casu* een eerste beweerde inbreuk zou uitmaken van EISER op een overigens behoorlijk recente reglementering (financial Fair Play) én aangezien EISER steeds te goeder trouw zou hebben getracht aan alle voorwaarden van de Financial Fair Play te voldoen, is het volgens EISER onbegrijpelijk dat de Licentiecommissie geen straf met uitstel heeft overwogen.

EISER verzoekt het BAS dan ook om voor zover zij van mening is dat er sprake kan zijn van enige sanctie, deze met uitstel uit te spreken met een proefperiode van één jaar.

EISER meent voorts dat dezelfde uitstelbevoegdheid volgt uit artikelen 1184BW en 1134BW, wanneer rechtsmisbruik wordt vastgesteld in hoofde van VERWEERDER.

Bijkomend werpt EISER in dit kader op dat hij, ingevolge het Corona virus, gedurende wellicht onbepaalde tijd inkomsten zal derven. Het zou volgens EISER van weinig goede trouw getuigen van VERWEERDER om in deze situatie nog aan te dringen op betaling van dergelijke bedragen. EISER wijst erop dat het niet de bedoeling kan zijn om haar leden net in de financiële problemen te duwen.

IV.2.b Argumenten van VERWEERDER

Partijen stemden de chronologie en nummering van hun middelen en argumenten geenszins op elkaar af. Hieronder worden de argumenten van VERWEERDER weergegeven zoals zij chronologisch door VERWEERDER werden bijgebracht.

VERWEERDER meent vooreerst dat de opgelegde sanctie een loutere toepassing van de gemaakte afspraken vormt. Zij wijst erop dat professionele voetbalclubs van de Pro League op eigen initiatief de principes en de regelgeving van FFP op de Algemene Vergaderingen van 20 maart 2017 en 6 juni 2017 hebben gestemd. De professionele voetbalclubs zouden aldus zélf de sancties onderling hebben afgesproken voor het niet respecteren van de bepalingen in het Bondsreglement aangaande FFP. Deze regels werden vervolgens opgenomen in het Bondsreglement. Een nieuw “*hoofdstuk 6 Financial Fair Play België*” werd zodoende ingevoerd. De regelgeving van FFP is volgens VERWEERDER duidelijk en wordt op gelijke wijze toegepast op iedere professionele voetbalclub van de Pro League.

VERWEERDER verduidelijkt voorts dat de regels werden ingevoerd om het economisch en financieel vermogen van de voetbalclubs te verbeteren en om een evenwicht te waarborgen tussen hun inkomsten en uitgaven.

EISER is aangesloten bij VERWEERDER (artikel 105 van het Bondsreglement) en heeft zich zodoende volgens VERWEERDER ertoe verbonden om het Bondsreglement te respecteren, zoals bepaald in artikel 117 van het Bondsreglement en artikel 2 van de Wet van 24 mei 1921 tot waarborging der vrijheid van vereniging:

“Al wie, op zijn aanvraag, lid wordt van een vereniging, verbindt zich, door zijn toetreding, zich te onderwerpen aan het reglement der vereniging, alsmede aan de beslissingen en strafmaatregelen, krachtens dit reglement getroffen.”

VERWEERDER verwijst naar artikel 25 van de statuten van EISER waarin een gelijkaardige bepaling werd opgenomen:

“(…) De vereniging verbindt er zich toe de statuten, reglementen, richtlijnen en beslissingen van de K.B.V.B., van de FIFA en de UEFA na te leven. Elke bepaling van onderhavige statuten die strijdig zou zijn met het reglement van de K.B.V.B., van de FIFA en de UEFA wordt beschouwd als nietig en van generlei waarde wat hen betreft. De vereniging verbindt er zich bovendien toe de principes van loyaliteit, integriteit en van sportieve geest als uitdrukking van de fair-play na te leven. (…)”

EISER heeft er zich volgens VERWEERDER dus toe verbonden om het Bondsreglement en dus ook de regelgeving van FFP correct na te leven. EISER zou deze verbintenis tot naleving van de voorwaarden van FFP en de sancties voorzien in het Bondsreglement nog eens uitdrukkelijk hebben bevestigd in een verklaring van 2 oktober 2019 voor het seizoen 2019-2020:

“De club, ZULTE WAREGEM, verbindt zich tot de naleving van de voorwaarden en sancties in deze procedure, zoals voorzien in de artikelen P481 tot en met P488 van het bondsreglement. (…)”

VERWEERDER stelt dat het Bondsreglement een duidelijke procedure voorschrijft in de regelgeving van FFP. De regelgeving van FFP (“*hoofdstuk 6 Financial Fair Play België*” – artikelen P481 tot en met P488 van het Bondsreglement) voorziet immers in een uitgebreide duidelijke procedure voor de Licentiecommissie in artikel P487 van het Bondsreglement.

VERWEERDER meent dat de regels correct werden toegepast en de sanctie wegens laattijdige indiening aldus correct zou zijn.

Desbetreffend stelt VERWEERDER dat EISER het dossier met alle gegevens opgesomd in artikel P483 van het Bondsreglement moest indienen uiterlijk op 31 oktober 2019. EISER zou echter in gebreke gebleven zijn om het controleverslag van een door de Algemene Vergadering benoemde commissaris conform artikel P483.1.1° van het Bondsreglement aan te leveren op 31 oktober 2019.

VERWEERDER verwijst dan naar artikel P482 van het Bondsreglement dat een boete voorschrijft van 2.500 EUR per dag vertraging bij het laattijdig indienen van een onvolledig dossier:

“(…) 3. De sancties voor het laattijdig indienen van het dossier, die de elementen bevat zoals bepaald in Art. P483.1°, conform de vooropgestelde procedure in Art. P486.1 bedraagt 2.500,00 per werkdag. (...)” (eigen onderlijning door VERWEERDER)

In een e-mail van 3 november 2019 wees de *Licentiemanager van VERWEERDER* EISER op de indiening van haar onvolledig dossier. Hierbij gaf hij duidelijk aan dat het controleverslag overeenkomstig artikel P483.1.1° van het Bondsreglement ontbrak:

“(…) Naar aanleiding van uw ingediende dossier FFP België conform artikel P486 van het bondsreglement hebben wij vastgesteld dat het gevraagde controleverslag van uw revisor conform artikel P483.1.1° van het bondsreglement ontbreekt.

Wij hebben dan op heden vast dat niet voldoet aan artikel P482.3 van het bondsreglement en dat de reglementaire boete van dit bondsartikel van de volgende werkdag beginnen te lopen. (...)”

Wegens het uitblijven van enige reactie van EISER heeft de *Licentiemanager van de VERWEERDER* in een e-mail van 26 november 2019 opnieuw aangegeven dat het dossier onvolledig was en dat de boete voorzien in artikel P482 van het Bondsreglement verder liep:

“(…) Wij hebben vastgesteld dat u tot op heden het dossier FFP België NIET heeft ingediend met het vereiste commissarisverslag.

Wij stellen dan ook vast dat U op heden nog steeds niet voldoet aan artikel P482.3 van het bondsreglement en dat de reglementaire boete van dit bondsartikel blijft lopen.

Wij verzoeken U deze zo spoedig mogelijk in te dienen met alle gevraagde elementen. (...)”

EISER heeft pas op 9 december 2019 het ontbrekende controleverslag ingediend. EISER was volgens VERWEERDER nochtans altijd al op de hoogte van de vooropgestelde regels inzake het indienen van het dossier en de sancties bij het laattijdig aanleveren. Meer nog, als lid van de Algemene Vergadering van de Pro League zou EISER – en niet VERWEERDER – mee aan de basis liggen van de regelgeving van FFP in het Bondsreglement.

EISER zou daarnaast meermaals – via e-mails, informatiesessies en PowerPoint presentaties – ingelicht zijn over de regelgeving van FFP. Immers zouden alle professionele voetbalclubs geïnformeerd zijn over de principes van FFP naar aanleiding van de stemming hierover op de Algemene Vergadering van 20 maart 2017 en de presentatie van de resultaten van de werkgroep. Voorafgaand aan de stemming van de regelgeving van FFP op de Algemene Vergadering van 6 juni 2017, zouden alle professionele voetbalclubs opnieuw uitgenodigd zijn op een vergadering over de invoering van de regelgeving van FFP. EISER zou op een workshop van 28 augustus 2019 – waarvoor hij uitdrukkelijk zijn aanwezigheid zou hebben bevestigd – en via een e-mail van 22 oktober 2019 zijn herinnerd aan zijn verplichtingen onder de bovengenoemde bepalingen van het Bondsreglement en aan de deadline van 31 oktober 2019 om het dossier in te dienen bij de Licentiecommissie. Dat EISER ook effectief deelnam aan deze informatiesessie zou volgens VERWEERDER blijken uit de ondertekening van een aanwezigheidslijst voor de workshop op 28 augustus 2019. Telkenmale zou volgens VERWEERDER duidelijk zijn meegedeeld wat de timing was voor het indienen van het dossier en welke de sancties zouden zijn bij niet-naleving.

VERWEERDER stelt aldus dat de regelgeving en de communicatie hieromtrent van in het begin voldoende duidelijk was. Verwijzing van EISER naar de gebruikelijke gang van zaken met betrekking tot de beoordeling van een licentiedossier doet volgens VERWEERDER aldus geheel niet ter zake aangezien de regelgeving van FFP in het Bondsreglement losstaat van de behandeling van licentiedossiers, hetgeen volgens VERWEERDER wordt bevestigd in artikel P482.2 van het Bondsreglement.

De naleving van de FFP-regels - en in het bijzonder het tijdig en volledig overmaken van de in dat verband gevraagde informatie – is volgens VERWEERDER essentieel. Het respecteren van de vooropgestelde deadline is daarbij volgens VERWEERDER van cruciaal belang. Het betreft volgens VERWEERDER niet louter een inspanning die moet geleverd worden om te trachten een beoogd resultaat te bereiken maar het resultaat (met name het overmaken van de gevraagde stukken) dient te worden bereikt op de vooropgestelde datum. Volgens VERWEERDER blijkt dit duidelijk uit de bewoording van de tekst van artikel P486 van het Bondsreglement.

“1. Op straffe van een boete conform Art. P482.3, dient de club de gegevens conform Art. P482.1° in te dienen aan het Licentiedepartement via het gedigitaliseerde systeem uiterlijk op 31 oktober 2019. (...)” (aanmerking door VERWEERDER toegevoegd)

De woorden van artikel P486 van het Bondsreglement spreken volgens VERWEERDER voor zich en laten geen marge voor uitzonderingen of interpretaties.

EISER kan zich volgens VERWEERDER derhalve niet beroepen op overmacht en het laattijdig indienen van het controleverslag van een door de Algemene Vergadering benoemde commissaris toeschrijven aan een discussie met de revisor over de voorraadwaardering. Al lang op voorhand werden de professionele voetbalclubs verwittigd om tijdig hun dossier samen te stellen en om de deadline van 31 oktober 2019 te respecteren. Zo blijkt volgens VERWEERDER ook dit uit de volgende e-mail van 5 juli 2019 van de *Licentiemanager VERWEERDER*:

“(...) Tevens verzoeken wij U alle nodige schikkingen reeds te treffen met uw bedrijfsrevisor zodat U uiterlijk op de gestelde deadline van 31 oktober 2019 de gereviseerde jaarrekening van uw ‘club’ conform artikel P406.1 kan overmaken in het kader van FFP België. (...)”

De applicatie om het dossier bij de Licentiecommissie in te dienen was volgens VERWEERDER bovendien al geopend vanaf 29 augustus 2019. Pas op 7 en 9 oktober 2019 – dus minder dan een maand vóór de deadline van 31 oktober 2019 – zou EISER volgens VERWEERDER zijn interne jaarrekening doorgestuurd hebben naar zijn accountant en revisor. Dit is volgens VERWEERDER veel te laat. Het was volgens VERWEERDER dan niet onvoorzienbaar dat er nog discussies (*in casu* over de voorraadwaardering) zouden kunnen rijzen met de revisor.

VERWEERDER meent dat, indien EISER meent dat zijn revisor een fout heeft begaan door de onderling afgesproken deadlines niet na te leven, EISER zich desgevallend maar tot zijn revisor te richten.

Voorts meent VERWEERDER dat de opgelegde sanctie niet kan worden aangepast (geen matiging, geen verzachtende omstandigheden en geen uitstel).

VERWEERDER herhaalt desbetreffend dat het Wetboek van Vennootschappen en Verenigingen aan een VZW uitdrukkelijk de mogelijkheid toe zou kennen om (interne) reglementen op te stellen (artikel 2:59 WVV). Artikel 2 van de Wet van 24 mei 1921 tot waarborging der vrijheid van vereniging bepaalt:

“Al wie, op zijn aanvraag, lid wordt van een vereniging, verbindt zich, door zijn toetreding, zich te onderwerpen aan het reglement der vereniging, alsmede aan de beslissingen en strafmaatregelen, krachtens dit reglement getroffen.” (onderlijning aangemerkt door VERWEERDER)

Bovenstaande bepaling zou volgens VERWEERDER de wettelijke grondslag vormen voor de sancties voorzien in het Bondsreglement, die als een handvest dient te worden beschouwd voor alle leden die zich aansluiten bij VERWEERDER. In tegenstelling tot wat EISER beweert, zou er volgens VERWEERDER dan geen sprake van een strafbeding zoals in een normaal contract. VERWEERDER, die in België de voetbalsport vertegenwoordigt, zou de mogelijkheid hebben om haar leden te sanctioneren overeenkomstig artikel P482.3 van het Bondsreglement zoals dat volgens VERWEERDER wordt toegekend aan alle verenigingsautoriteiten. Door haar aansluiting zou EISER die bevoegdheid van VERWEERDER hebben onderschreven:

“Artikel B105 Reglementaire bepalingen: verbintenis tot naleving – omvang van de bevoegdheden

1. De VERWEERDER beschikt, conform onderhavige reglementaire bepalingen, over de volheid van bevoegdheid in sportieve, reglementaire, disciplinaire, administratieve en jurisdictionele aangelegenheden.

2. Door hun aansluiting aanvaarden alle leden (clubs) en aangeslotenen van de VERWEERDER deze bevoegdheid. Zij worden geacht het reglement te kennen, alsook de interpretatieve beslissingen die dit reglement aanvullen en in de bondsbladen gepubliceerd worden. (...)”

EISER verwijst volgens VERWEERDER aldus onterecht naar de artikelen 1134, derde lid, 1226 en 1231 BW om de sanctie opgelegd door de Licentiecommissie te matigen. Deze bepalingen zouden volgens VERWEERDER *in casu* niet van toepassing zijn.

Het Bondsreglement regelt de verhouding tussen de clubs en VERWEERDER en heeft volgens VERWEERDER niet louter een contractueel karakter, maar is ook reglementair van aard en heeft dienvolgens een verordenend karakter. Het strekt zich volgens VERWEERDER derhalve krachtens de wet uit (en is gelijk van toepassing) op alle leden van de private vereniging. Zelfs als de *aansluiting* bij VERWEERDER zou gekwalificeerd kunnen worden als een lidmaatschap, heeft het reglement waartoe men als club toetreedt en dat door de clubs onderschreven wordt volgens VERWEERDER een reglementaire werking die uniform, objectief en in alle transparantie wordt toegepast op alle clubs.

Er kunnen daarnaast volgens VERWEERDER ook geen verzachtende omstandigheden worden aangenomen. Artikel P485 van het Bondsreglement zou volgens VERWEERDER immers enkel van toepassing zijn in geval van sancties opgelegd wegens het niet naleven van het aanvaardbaar verlies zoals bepaald in artikel P483.4 van het Bondsreglement, en niet wegens het laattijdig indienen van het FFP dossier zoals bepaald in artikel P483.3 van het Bondsreglement. Artikel P485 van het Bondsreglement zou dan ook enkel verwijzen naar artikel P483.4 van het Bondsreglement:

“De Licentiecommissie dient rekening te houden met volgende verzachtende omstandigheden:

1° de sancties volledig wegvallen indien uit het voorgelegde budget voor het lopende seizoen en gesteund met onderliggende documenten, blijkt dat de club op basis van de beoordeling van 4 boekjaren of seizoenen, voldoet aan de bepalingen van Art. P483.4°.

2° de sancties gereduceerd worden met 50% indien uit het voorgelegde budget voor het lopende seizoen en gesteund met onderliggende documenten, blijkt dat cumulatief is voldaan aan volgende voorwaarden:

- Het aanvaardbaar verlies nog altijd hoger is dan toegestaan in Art. P483.4°;*
- Het aanvaardbaar verlies voor het lopende seizoen met minstens 33% vermindert tegenover het voorgaande seizoen;*

- *Het netto resultaat uit de transferactiviteiten van het lopende seizoen, de loonkost van de spelers en de kosten voor tussenpersonen met minstens 33% verbetert tegenover het voorgaande seizoen.*

Bij het indienen van het budget, mag de club in de rubriek winst/verlies van spelers enkel effectief gerealiseerde transfers in rekening brengen.” (onderlijning aangemerkt door VERWEERDER)

VERWEERDER merkt voorts op dat EISER door het bijwonen van de vergaderingen en informatiesessies inzake de invoering van FFP regelgeving maar al te goed zou weten dat verzachtende omstandigheden enkel worden aangenomen in geval van een sanctie wegens het niet naleven van het aanvaardbaar verlies overeenkomstig artikel P483.4 van het Bondsreglement. Dit zou zijn verduidelijkt in powerpoint slides van de workshop van 28 augustus 2019.

Volgens VERWEERDER heeft EISER aldus geen grondslag om de sanctie te laten matigen en te begrenzen op een maximale vergoeding van 2.500 EUR of deze met uitstel uit te spreken.

De reglementair voorgeschreven sanctie in artikel P482 van het Bondsreglement zou volgens VERWEERDER geen ruimte voor interpretatie, matiging of uitstel toelaten.

VERWEERDER meent dat de boete van 2.500 EUR per dag vertraging verplichtend moet worden opgelegd bij het laattijdig indienen van het dossier bij de Licentiecommissie indien het dossier niet alle elementen zoals opgesomd in artikel P489 van het Bondsreglement bevat:

“1. Indien de club geen aanvraag heeft ingediend, verzaakt of weigert de gevraagde informatie binnen de reglementaire termijn over te maken, zal de club worden opgeroepen en zullen de sancties bepaald in Art. P482.4 van rechtswege worden opgelegd aan de club, alsook de boete zoals bepaald in Art. P482.3.

(...) 3. De sancties voor het laattijdig indienen van het dossier, die de elementen bevat zoals bepaald in Art. P483.1°, conform de vooropgestelde procedure in Art. P486.1 bedraagt 2.500,00 per werkdag. (...)” (aanmerking door VERWEERDER toegevoegd)

De boete is volgens VERWEERDER dus niet maximaal begrensd tot 2.500 EUR maar wordt vermenigvuldigd met het aantal werkdagen gedurende dewelke de professionele voetbalclub het nalaat om het dossier, met alle gevraagde elementen in te dienen. *In casu* diende EISER op 9 december 2019, 25 werkdagen te laat, het dossier in. Zodoende begroot EISER de sanctie op 62.500 EUR in totaal.

VERWEERDER gaat evenmin akkoord dat de totale boete 5.000 EUR niet zou mogen overschrijden. VERWEERDER meent desbetreffend dat artikel B1916 van het Bondsreglement uitdrukkelijk stelt:

“Zonder afbreuk te doen aan de boetes en sancties die voorzien zijn in de diverse reglementaire bepalingen, mogen de bevoegde bondsinstanties volgende sancties opleggen aan de clubs (...)” (aanmerking toegevoegd door VERWEERDER)

Artikel B1916 van het Bondsreglement zou volgens VERWEERDER aldus wel degelijk de ruimte laten om andere hogere reglementaire boetes op te leggen, *in casu* de sanctie voorgeschreven in artikel P482.3 van het Bondsreglement.

Voorts wijst VERWEERDER erop dat het ontbrekende controleverslag van de revisor logischerwijze een noodzakelijk – zelfs het voornaamste – instrument is om na te gaan of de professionele voetbalclub voldoet aan de normen van FFP. Zonder een correct controleverslag van de door de Algemene Vergadering benoemde commissaris, kan er volgens VERWEERDER geen effectief onderzoek worden gevoerd. Het feit dat EISER nalaat om dit essentiële controleverslag tijdig en conform de reglementaire afspraken in te dienen maakt volgens VERWEERDER dermate een ernstige tekortkoming uit dat er geen ruimte is voor een uitstel van sanctie.

Voorts merkt VERWEERDER op dat, bij uitstel wordt reglementair een proefperiode van één jaar voorzien (artikel B1903 Bondsreglement), wat *in casu* geen enkele zin zou hebben omdat het niet gaat om een wederkerende gedraging (bv. speler die wekelijks speelt en slechts één keer in de competitie een rode kaart krijgt). Uitstel is volgens VERWEERDER enkel zinvol en kan dan ook enkel toegestaan worden in geval van mogelijke herhaling binnen de proefperiode.

Verder merkt VERWEERDER op dat de artikelen 1184 BW en 1134 BW hier niet kunnen worden toegepast om de reden dat de verhouding tussen de VERWEERDER en haar leden volgens VERWEERDER niet contractueel van aard zou zijn.

Ten slotte merkt VERWEERDER op dat het geld van de boete aangewend wordt om sociale doelen te ondersteunen waarbij kansen geboden worden aan de sociaal zwakkeren (*in casu*: YouUnited Belgium – www.youunited.be).

IV.2.c Beoordeling door het arbitragecollege

Met betrekking tot het **EERSTE MIDDEL VAN EISER**, dat betrekking heeft op de vraag of het dossier inzake de Financial Fair Play tijdig werd ingediend, volgt het arbitragecollege de argumentatie van VERWEERDER in die zin dat de bewoording van artikel P486 van het Bondsreglement volgens het arbitragecollege voldoende duidelijk is. Uit die bewoording blijkt zeer duidelijk dat een dossier pas volledig is indien het dossier alle gegevens bevat voorzien in artikel P482.1°. Dit maakt dan dat een dossier niet volledig is wanneer daarin het controleverslag van de revisor ontbreekt. Er werd door VERWEERDER op uiterlijk 31 oktober 2019 aldus geen volledig dossier ingediend zoals voorzien bij artikel P482.1°.

Met betrekking tot het **TWEEDE MIDDEL VAN EISER**, dat betrekking heeft op vreemde oorzaak, overmacht en improvisie, volgt het arbitragecollege de argumentatie van VERWEERDER in die zin dat reeds lang op voorhand de professionele voetbalclubs verwittigd waren om tijdig hun dossier samen te stellen en om de deadline van 31 oktober 2019 te respecteren. Discussies met een revisor zijn redelijkerwijze voorzienbaar en het was aan EISER om tijdig opdracht te geven aan de revisor. EISER toont onvoldoende aan dat er *in casu* werkelijk sprake zou zijn geweest van een vreemde oorzaak of overmacht.

Met betrekking tot het **DERDE MIDDEL VAN EISER**, dat betrekking heeft op verzachtende omstandigheden” die worden geregeld in artikelen P482.5 *juncto* P485 van het Bondsreglement, volgt het arbitragecollege de argumentatie van VERWEERDER in die zin dat er nergens on het Bondsreglement verzachtende omstandigheden worden voorzien voor het geval van het laattijdig indienen van een FFP dossier. Dit belet evenwel niet dat het arbitragecollege alsnog omstandigheden in acht kan nemen bij het toetsen van een proportionaliteitscriterium (zie hieronder bij de evaluatie van het vierde middel van EISER).

Met betrekking tot het **VIERDE MIDDEL VAN EISER**, dat betrekking heeft op strafbedingen in de zin van Artikel 1231 BW en de algemene matigingsbevoegdheid van het arbitragecollege, neemt het arbitragecollege een genuanceerde beslissing.

Het arbitragecollege is de mening toegedaan dat initieel, op het ogenblik van toetreding van EISER tot de vereniging van VERWEERDER, er sprake was van een contractuele fase en dat die toetreding kan worden beschouwd als een toetredingscontract.

Het arbitragecollege meent evenwel dat VERWEERDER vervolgens een bijzondere dienstverlening moet verrichten, waarbij VERWEERDER bepaalde taken vervult voor alle professionele voetbalclubs in België die aan officiële voetbalwedstrijden deelnemen. Die dienstverlening bestaat erin om een reglementaire bevoegdheid uit te oefenen, toegekend aan VERWEERDER overeenkomstig artikel 2:59 WVV (= Artikel 2 van de Wet van 24 mei 1921 tot waarborging der vrijheid van vereniging). In die zin vervult VERWEERDER een reglementerende opdracht.

De oplegging en handhaving van de kwestieuze sanctie kadert in de reglementerende functie van VERWEERDER en kan als zodanig niet worden beschouwd als een contractueel strafbeding. Dit is logisch want het omgekeerde aannemen zou inhouden dat geen enkele vereniging sancties kan opleggen tenzij de vereniging zelf onderhevig zou zijn aan een potentieel voorzienbare schade. Dit zou elke zin ontnemen aan reglementen.

Het een en ander noopt het arbitragecollege om desalniettemin ambtshalve te onderzoeken of er *in casu* een mededingingsrechtelijke inbreuk voorligt in hoofde van VERWEERDER. Mededingingsrecht is immers van openbare orde.

Terzake oordeelt het arbitragecollege dat VERWEERDER een monopolie positie heeft op de Belgische markt voor het organiseren van officiële voetbalwedstrijden en de daaraan verbonden ordenende en reglementerende tussenkomst. Er kan dienvolgens geen twijfel over bestaan dat VERWEERDER op die markt een dominante positie heeft.

VERWEERDER mag van haar machtspositie geen misbruik maken door bijvoorbeeld bepaalde handelingen te stellen die een verstoring teweeg zouden kunnen brengen op aanverwante markten, inclusief de markt waarop EISER actief is. Het is immers vaststaande rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en van de Belgische Raad voor Mededinging dat misbruik van machtspositie zich kan voordoen wanneer de Onderneming met een dominante positie op één bepaalde markt een beslissing neemt waardoor de mededinging op een aanverwante markt verstoord wordt (C 333/94 Tetra Pak/ Commissie 14 november 1996; Aéroport de Paris/Commissie T/128/98 12 december 2000; Belgische Raad voor

Mededinging 12-PK-32 Bpost (overweging 125) 10 december 2012; Belgische Raad voor Mededinging, 2009-P/K-10 26 mei 2009 Base/Proximus; Belgische Raad voor Mededinging 2012-P/K-20 30 juli 2012, Tondeur/Presstalis).

Zodoende oordeelt het arbitragecollege overeenkomstig vigerende mededingingsrechtelijke opvattingen (Voorz. RvM 6 december 2000, nr. 2000-V/M-39, *ETE-Kilt v. ASAF*, BS 27 februari 2001, 6.113; Voorz. RvM 13 november 2001, nr. 2001-V/M-58, *BVBA Daems Racing v. VZW Vlaamse Autosportfederatie*, BS 4 april 2002, 13.925, IV.2.3.b).

Om na te gaan of VERWEERDER middels de opgelegde en de door hem aangehouden sanctie een vorm van machtsmisbruik stelt, moet worden onderzocht of die sanctie (1) een legitiem doel dient, (2) objectief verantwoord is en (3) een proportioneel karakter heeft.

De kwestieuze sanctie, evenals het aanhouden ervan, dient kennelijk een legitiem doel, zoals VERWEERDER terecht aangeeft. Het legitiem doel bestaat er ondermeer in om een bepaalde orde en zorgvuldigheid aan te houden waarbij VERWEERDER effectief moet kunnen toezien op de financiële toestand van Belgische professionele voetbalclubs.

De kwestieuze sanctie, evenals het aanhouden ervan, heeft kennelijk een objectieve verantwoording. Artikel P489 van het Bondsreglement bepaalt immers in objectieve bewoordingen hoeveel de sanctie bedraagt per werkdag vertraging.

De kwestieuze sanctie, of minstens het onverminderd aanhouden ervan in huidige coronacrisistijd, heeft naar de mening van het arbitragecollege evenwel een disproportioneel karakter. De beslissing van VERWEERDER zou de markt waarin EISER actief is redelijkerwijze verstoren in die zin dat het arbitragecollege meent dat de totale omvang van de sanctie van die aard is dat zij de mogelijkheden tot aanwerving en het behoud van spelers door EISER zou kunnen beïnvloeden. Hierbij houdt het arbitragecollege bijzonder rekening met de huidige coronacrisis waarin de markt waarop EISER actief is, te kampen heeft met bijzondere en nooit eerder geziene financiële moeilijkheden.

Het arbitragecollege is dienvolgens de mening toegedaan dat het misbruikelijk karakter van de aangehouden sanctie moet worden geredigeerd door de kwestieuze sanctie te reduceren naar een bedrag dat wel proportioneel zou zijn. Het arbitragecollege oordeelt dat een sanctie van 30.000 EUR enerzijds betekenisvol is om professionele voetbalclubs (in crisistijden) te ontraden hun volledige FFP dossiers laattijdig in te dienen bij VERWEERDER en anderzijds proportioneel voorkomt gelet op de huidige kenmerken van de markt waarop EISER actief is.

Het arbitragecollege verduidelijkt hierbij dat een vermindering van de sanctie voor laattijdige indiening van het volledige FFP dossier geen vrijgeleide kan zijn voor professionele voetbalclubs om te veronderstellen dat een sanctie nooit meer dan 30.000 EUR kan bedragen. Het geredigeerde bedrag van de sanctie houdt immers rekening met de huidige kenmerken van de markt waarop EISER actief is in de coronacrisis.

Voorts ziet het arbitragecollege geen reden tot verdere matiging van de sanctie in toepassing van andere opgeworpen argumenten (vb rechtsmisbruik) aangezien het arbitragecollege de mening is toegedaan dat het gereduceerde bedrag van de sanctie een proportioneel karakter heeft.

Met betrekking tot het **VIJFDE MIDDEL VAN EISER**, dat betrekking heeft op het *redelijkheids-en proportionaliteitsbeginsel*, meent het arbitragecollege dat haar beslissing inzake het **VIERDE MIDDEL** van EISER reeds volstaat om aan de gereduceerde sanctie een proportioneel karakter te geven en er aldus geen verdere matiging kan worden toegepast.

Met betrekking tot het **ZESDE MIDDEL VAN EISER**, dat betrekking heeft op de vraag of ingevolge artikel B1916 van het Bondsreglement **VERWEERDER** enkel een boete opleggen van maximum 5.000,00 EUR volgt het arbitragecollege de argumentatie van **VERWEERDER** in die zin dat artikel B1916 van het Bondsreglement uitdrukkelijk stelt dat het geen afbreuk doet aan boetes en sancties die zouden zijn voorzien in diverse reglementaire bepalingen. Dit artikel laat aldus wel degelijk de ruimte om elders in het reglement andere en hogere boetes op te leggen zoals bijvoorbeeld de sanctie voorgeschreven in artikel P482.3 van het Bondsreglement.

Met betrekking tot het **ZEVENDE MIDDEL VAN EISER**, dat betrekking heeft op een eventueel uitstel, meent het arbitragecollege dat, alles in acht genomen, de beslissing inzake het vierde middel van EISER voldoende proportionaliteit biedt zodat er geen uitstel van sanctie moet worden verleend. Bovendien heeft een uitstel weinig zin aangezien er *in casu* geen sprake is van een voldoende wederkerige gedraging en een uitstel ingevolge Artikel B1903 van het Bondsreglement gepaard zou moeten gaan met een proefperiode van één jaar.

IV.3. INZAKE DE KOSTEN

EISER wordt weliswaar gedeeltelijk in het gelijk gesteld, maar wordt alsnog veroordeeld tot betaling van de totaliteit van de kosten van de arbitrage, aangezien er in de voorliggende zaak geen betwisting kan bestaan dat de procedure het gevolg is van de laattijdige indiening door EISER van het dossier voorzien in artikel P483 van het Bondsreglement, en waarop **VERWEERDER** de in artikel P482.3 van het Bondsreglement voorziene sanctie heeft toegepast, waarvan **VERWEERDER** niet voorafgaandelijk kon vaststellen dat de sanctie *in casu* zou dienen te worden gereduceerd.

Wat betreft de algemene kosten van de arbitrage, worden deze als volgt begroot;

- Administratieve kosten -> 200,00 EUR
- Aanhangig maken zaak -> 3.000,00 EUR
- Kosten arbiters -> 907,50 EUR
- ⇒ TOTAAL = 4.107,50 EUR

V. BESCHIKKEND GEDEELTE

OM DEZE REDENEN

BESLIST HET ARBITRAGECOLLEGE

MET EENPARIGHEID VAN STEMMEN

Dat de vordering van EISER ontvankelijk is en dat de vorderingen van partijen slechts in de volgende mate gegrond zijn:

- 1) Dat de sanctie die VERWEERDER aan EISER oplegt gereduceerd moet worden naar 30.000 EUR;
- 2) EISER wordt veroordeeld tot de kosten van de arbitrage, begroot op 4.107,50 EUR

Aldus uitgesproken te Brussel op de zetel van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport op 31 maart 2020.

Philippe BILLIET
Louizalaan, 143
1050 Brussel

Benny CONINX
Mooksteeg, 24
3530 Houthalen

Jeroen PINOY
Hoveniersstraat, 21
1840 Londerzeel

Lid

Voorzitter

Lid